

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 marca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 22 czerwca 2015 roku i przyznał ubezpieczonemu P. S. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 24 marca 2015 roku do 20 kwietnia 2015 roku i ustalił, że P. S. nie jest zobowiązany do zwrotu pobranego zasiłku chorobowego wraz z odsetkami w łącznej kwocie 2.290,81 zł.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne. Wnioskodawca P. S. zatrudniony był na podstawie umowy o pracę w firmie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. od 14 listopada 2011 roku do 1 listopada 2014 roku. W okresie od dnia 2 listopada 2014 roku do 20 kwietnia 2015 roku był niezdolny do pracy. Po ustaniu tytułu ubezpieczenia P. S. złożył oświadczenie o niekontynuowaniu działalności zarobkowej. Wnioskodawcy wystawione zostało zaświadczenie o niezdolności do pracy za okres od 24 marca 2015 roku do 20 kwietnia 2015 roku o numerze i serii (...). Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wypłacił wnioskodawcy zasiłek chorobowy za okres od 2 listopada 2014 roku do 20 kwietnia 2015 roku, w tym za okres od 24 marca 2015 roku do 20 kwietnia 2015 roku w kwocie 2.261,56 złotych brutto. W dniu 13 marca 2015 roku i 20 marca 2015 roku P. S. w związku z poszukiwaniem pracy odbył rozmowę kwalifikacyjną z firmą (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytową w K.. Spotkania odbyły się w P.. Z ramienia (...) spółki z o. o. w K. w rozmowach z wnioskodawcą uczestniczyła E. J..

P. S. nie podano na spotkaniu w dniu 20 marca 2015 roku warunków zatrudnienia, a wnioskodawca miał oczekiwać na decyzję pracodawcy. W kwietniu 2015 roku odwołujący się otrzymał informację, iż zatrudnienie nastąpi w kwietniu 2015 roku. Wówczas P. S., z uwagi na okres niezdolności do pracy i wystawione zaświadczenie o niezdolności do pracy do dnia 20 kwietnia 2015 roku, poinformował, iż może podjąć zatrudnienie po 20 kwietnia 2015 roku. Pracodawca przystał na te warunki. W dniu 13 kwietnia 2015 roku wnioskodawca przeszedł badania wstępne. Praca skarżącego miała wiązać się z odbyciem szkolenia w terenie i być związana z procedurą otwierania kolejnych nowych placówek – sieci sklepów. Pracodawca miał poinformować wnioskodawcę o dacie rozpoczęcia pracy i stawieniu się w konkretnym miejscu. Szkolenie miało rozpocząć się około 20 kwietnia 2015 roku. W dniu 25 marca 2015 roku E. J. przesłała P. S. instrukcję VM. Instrukcja została mu przesłana celem zapoznania z ogólnymi standardami i miała jedynie charakter informacyjny. Dopiero po odbyciu szkolenia praktycznego i zdobyciu wiedzy teoretycznej, P. S. miał przygotować ogólny zarys podręcznika, czyli instrukcji VM dla całej sieci sklepów pracodawcy. Skarżący miał zajmować się wizualizacją obiektów sprzedaży, wyznaczaniem standardów ekspozycji towarów i uczestniczyć w otwieraniu nowych placówek. W dniu 20 kwietnia 2015 roku P. S. przebywał w swoim domu rodzinnym w E.. W tym dniu zaplanowane zostały czynności przewiezienia rzeczy z mieszkania, które użyczał od swoich przyjaciół w Ł.. Przy przeprowadzce odwołującemu się pomagała koleżanka K. K. i brat. W dniu 21 kwietnia 2015 roku wnioskodawca w godzinach porannych otrzymał telefoniczną informację od E. J. o konieczności stawienia się w tym dniu w I. celem odbycia szkolenia. P. S. został zawieszony w dniu 21 kwietnia 2015 roku na dworzec kolejowy przez brata M. S. i o między godz.17-18 dotarł do I.. Szkolenie trwało od 21 kwietnia 2015 roku do 27 kwietnia 2015 roku i zakończyło się w T.. Wnioskodawca pokrył z własnych środków koszty dojazdu i noclegu w pensjonacie w I.. W dniu 26 kwietnia 2015 roku podczas pobytu w I. skarżącemu, na adres pensjonatu, gdzie miał zakwaterowanie, pracodawca przesłał za pośrednictwem kuriera umowę o pracę. Na przesłanym egzemplarzu umowy błędnie została wskazana data rozpoczęcia pracy przez wnioskodawcę, to jest dzień 20 kwietnia 2015 roku. W dniu 27 kwietnia 2015 roku wymeldowując się z pensjonatu (...) przekazał przełożonej E. J. informację o tym fakcie. W związku z powyższym umowa została zabrana przez E. J. i miała zostać poprawiona. Wówczas E. J. poinformowała wnioskodawcę, iż skontaktuje się z nim telefonicznie w celu wskazania kolejnego miejsca i czasu stawienia się przez odwołującego się i wówczas miała mu zostać przedstawiona skorygowana umowa o pracę. P. S. przesłał E. J. instrukcję VM w dniu 28 kwietnia 2015 roku. Około 5 maja 2015 roku został poinformowany przez E. J., iż nie zostanie zmieniona data rozpoczęcia, albowiem zostały już wysłane dokumenty dotyczące zgłoszenia go do ubezpieczenia społecznego.

W dniu 20 kwietnia 2015 roku P. S. nie wykonywał żadnych czynności na rzecz firmy (...) Spółki z o.o. Spółki komandytowej z siedzibą w K., w tym związanych z przygotowaniem instrukcji VM. W tym czasie nie kontaktował się z odwołującym jego przełożony. Firma w odpowiedzi na pismo organu rentowego w piśmie z dnia 26 maja 2015 roku poinformowała, iż P. S. zatrudniony był w firmie (...) od 20 kwietnia 2015 roku do 30 kwietnia 2015 roku, na podstawie umowy o pracę oraz świadczył pracę w dniu 20 kwietnia 2015 roku i otrzymał wynagrodzenie za pracę za ten dzień. Wnioskodawca ostatecznie podpisał umowę o pracę z dniem rozpoczęcia pracy 20 kwietnia 2015 roku, bo należała na to przełożona E. J. i uzasadniała to żądnie, w razie braku jego spełnienia, odmową zwrotu poniesionych przez skarżącego kosztów zakwaterowania i podróży związanych ze szkoleniem w I.. Umowa ponownie została przesłana wnioskodawcy kurierem do P.. Na umowie wpisana została przy podpisie P. S. data „20 kwietnia 2015 roku” przez inną osobę. Wnioskodawca nie był do końca świadomy konsekwencji podpisania umowy o pracę z datą 20 kwietnia 2015 roku. Na umowie wskazana została data zatrudnienia od 20 kwietnia 2015 roku do 30 kwietnia 2015 roku, mimo uzgodnionego wcześniej okresu zatrudnienia na 3 miesiące. Stanowisko pracy określone zostało jako V. M., wynagrodzenie za pracę wskazano na kwotę 4.500 złotych, a miejsce świadczenia pracy na K. ul. (...). Dokumentacja związana z zatrudnieniem wnioskodawcy, poza umową o pracę, podpisana została w dniu 9 kwietnia 2015 roku.

Oceniając materiał dowodowy Sąd Rejonowy odmówił wiary zeznaniom świadka E. J. w zakresie twierdzeń, o podjęciu przez wnioskodawcę pracy na rzecz (...) Spółki z o.o. Spółki Komandytowej w K. od dnia 20 kwietnia 2015 roku, w tym by czynności odwołującego się na rzecz pracodawcy w tym dniu, miały być wykonywane przez P. S. w miejscu zamieszkania i dotyczyć przygotowań do sporządzenia podręcznika VM. Zeznania świadka Sąd uznał za niespójne. Sąd podkreślił, iż znajdująca się w aktach osobowych P. S., podpisana umowa o pracę, wskazuje miejsce świadczenia pracy K.. Korespondencja mailowa M. A. z dnia 7 kwietnia 2015 roku przy tym wskazuje, iż zatrudnienie wnioskodawcy ma rozpocząć się szkoleniem około 20 kwietnia 2015 roku, a zatem w żadnym zakresie nie odnosi się do okoliczności przygotowania podręcznika przez skarżącego, jeszcze przed rozpoczęciem szkolenia. W pełni zatem wiarygodne są, zdaniem Sądu, zeznania wnioskodawcy, w zakresie jego twierdzeń kiedy miał przystąpić do pracy nad tą instrukcją i jaki był cel przesłania jej do pracodawcy w dniu 25 marca 2015 roku. Logicznym, w ocenie Sądu I instancji, wydaje się to, że aby wnioskodawca mógł przystąpić do wykonania zadania dotyczącego przygotowania podręcznika w przedmiocie prezentacji towaru w sklepie winien posiadać jakąkolwiek wiedzę teoretyczną i praktyczną nabytą podczas szkolenia i wizytacji placówek pracodawcy. Za niewiarygodne Sąd Rejonowy uznał również zeznania świadka E. J. w zakresie twierdzeń, iż dużo wcześniej została przygotowana umowa o pracę dla powoda. Gdyby tak faktycznie było, to zapewne umowa zostałaby podpisana w czasie, gdy podpisywana była większość dokumentacji pracowniczej, znajdująca się w aktach osobowych wnioskodawcy, to jest w dniu 9 kwietnia 2015 roku. Zeznania wnioskodawcy obrazujące w jaki sposób doszło do podpisania umowy Sąd uznał za spójne, logiczne i konsekwentne. Świadek nie zaprzeczał, iż P. S. po przekazaniu mu umowy o pracę w I. odmówił jej podpisania, co zdaniem Sądu uwiarygodnia w pełni zeznania wnioskodawcy. Gdyby faktycznie odwołujący się świadczył pracę w dniu 20 kwietnia 2015 roku, to brak było podstaw do korygowania pierwotnie przesłanej umowy o pracę. Także pierwotna umowa o pracę, przedstawiona wnioskodawcy przez E. J., obejmowała 3 – miesięczny okres zatrudnienia, gdy tymczasem ostatecznie podpisana umowa o pracę obejmowała okres od 20 kwietnia 2015 roku do 30 kwietnia 2015 roku. Korespondencja mailowa z dnia 25 marca 2015 roku, w której E. J. przesłała P. S. instrukcję VM, w żadnym zakresie nie odnosiła się do wykonywania obowiązków służbowych przez wnioskodawcę w dniu 20 kwietnia 2015 roku w tym przedmiocie. Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy, jaki był cel przesłania mu tej dokumentacji, to jest zapoznanie się z ogólnymi i charakter informacyjny. Dopiero po odbyciu szkolenia praktycznego i zdobyciu wiedzy teoretycznej wnioskodawca miał przygotować ogólny zarys podręcznika, czyli instrukcji VM dla całej sieci sklepów pracodawcy. Zeznania P. S. zostały także potwierdzone spójnymi i wzajemnie ze sobą korespondującymi zeznaniami świadka K. K. i M. S..

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji podniósł, że organ rentowy jako podstawę odmowy przyznania wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 23 marca 2015 roku do 20 kwietnia 2015 roku wskazał przepis art. 17 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 159 z 2014), powołując się na okoliczność podejmowania przez wnioskodawcę pracy zarobkowej i wykorzystania

zwolnienia lekarskiego niezgodnie z przeznaczeniem oraz wskazując także jako podstawę art. 13 ust 1 pkt 2 ustawy w zakresie prawa do zasiłku chorobowego za dzień 20 kwietnia 2015 roku. ZUS podniósł, iż wnioskodawca po ustaniu tytułu zatrudnienia w okresie niezdolności do pracy podjął działalność zarobkową w związku z zatrudnieniem w firmie (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w K..

Sąd Rejonowy, za orzecnictwem Sądu Najwyższego podkreślił, iż z porównania treści art. 13 i art. 17 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa wynika wyraźnie, iż każdy z nich odnosi się do innego kręgu osób. Nadto regulują one zasadniczo inne stany faktyczne, gdyż pierwszy z nich dotyczy okoliczności powodujących brak prawa do zasiłku chorobowego w okresie po ustaniu tytułu ubezpieczenia (prawo to w ogóle nie powstaje), drugi zaś utratę tego prawa (już po jego powstaniu). Dodać wypada, że użycie w art. 17 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa pojęcia "ubezpieczony" dla określenia adresata normy prawnej zawartej w tym przepisie przemawia za przyjęciem poglądu, iż przepis ten odnosi się do zasiłku chorobowego wypłacanego w czasie podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, a nie po jego ustaniu, skoro "ubezpieczonymi", w myśl art. 1 ust. 1 ustawy, są osoby objęte ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Z całą pewnością można zatem uznać, że art. 13 i art. 17 ustawy zasiłkowej zawierają odrębne i różniące się zasadniczo regulacje stanowiące odstępstwo (po spełnieniu warunków w nich przewidzianych) od ogólnych zasad określających przesłanki prawa do zasiłku chorobowego wymienionych w art. 4, art. 6 i art. 7 ustawy, przy czym prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego dotyczy wyłącznie art. 13 (wyrok z dnia 13 czerwca 2013 r. I UK 19/13, LEX nr 141349).

Sąd I instancji przytaczając treść art. 17 ustawy zasiłkowej stwierdził, że organ rentowy w zaskarżonej decyzji zarzucił, iż P. S. w okresie niezdolności do pracy po ustaniu zatrudnienia, obejmującym okres od 24 marca 2015 roku do 20 kwietnia 2015 roku świadczył pracę zarobkową, podejmując zatrudnienie w dniu 20 kwietnia 2015 roku na podstawie umowy o pracę. W świetle powołanego orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r. I UK 19/13, LEX nr 141349) z uwagi na okoliczność, iż wnioskodawca w tym okresie nie posiadał statusu ubezpieczonego, albowiem obejmowało to okres po ustaniu zatrudnienia w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., to zastosowanie do sytuacji wnioskodawcy mógł mieć nie przepis art. 17 ustawy zasiłkowej, a jedynie art. 13 ust 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, co ma decydujące znaczenie chociażby dla okresu, za jaki byłby podstawy do odmowy (pozbawienia) P. S. prawa do zasiłku chorobowego. Przepis art. 17 odnosić się powinien do całego okresu orzeczonej niezdolności do pracy, objętego zaświadczeniem lekarskim, to jest od 24 marca 2015 roku do 20 kwietnia 2015 roku, natomiast art. 13 ust 1 pkt 2 ustawy obejmować okres, za jaki osoba po ustaniu tytułu ubezpieczenia podjęła działalność zarobkową, to jest dzień 20 kwietnia 2015 roku.

Przytaczając treść art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej Sąd Rejonowy stwierdził, że zgromadzony materiał dowodowy potwierdził, iż mimo podpisania między wnioskodawcą a nowym pracodawcą umowy o pracę od dnia 20 kwietnia 2015 roku, P. S. w tym dniu nie świadczył pracy zarobkowej, a pracę podjął dopiero w dniu 21 kwietnia 2015 roku, rozpoczynając szkolenie w I.. Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy w zakresie okoliczności związanych z rozpoczęciem pracy u nowego pracodawcy i podpisania umowy o pracę, wskazującej jako dzień rozpoczęcia pracy dzień 20 kwietnia 2015 roku, co wiązało się z okolicznością wcześniejszego zgłoszenia odwołującego do ubezpieczenia społecznego oraz wymogiem podpisania tej umowy by dokonać na rzecz wnioskodawcy poniesionych kosztów podróży służbowej związanej w wyjazdem szkoleniowym. Zeznania skarżącego znalazły odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym, w tym zeznaniach świadków K. K. i M. S.. Sąd odmówił wiary zeznaniom bezpośredniego przełożonego wnioskodawcy E. J. w zakresie wskazanym w ocenie materiału dowodowego. Sąd Rejonowy podkreślił, że ocena czy praca rzeczywiście była wykonywana, należy do sfery ustaleń faktycznych. Domniemanie płynące z podpisanej umowy o pracę obejmującej okres od 20 kwietnia 2015 roku, zostało obalone przez wnioskodawcę zgodnie z ciężarem dowodowym, w myśl art. 6 k.c. W tym stanie rzeczy Sąd doszedł do przekonania, iż P. S. w dniu 20 kwietnia 2015 roku, w okresie orzeczonej niezdolności do pracy nie podjął działalności zarobkowej, co uzasadniałoby objęcie obowiązkowym ubezpieczeniem chorobowym i skutkowałoby konsekwencjami wynikającymi z art. 13 ust 1 pkt 2

ustawy zasiłkowej (...) i dalej art. 84 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (...) w zakresie nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia, w części dotyczącej zmiany decyzji ZUS w odniesieniu do przyznania wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za dzień 20 kwietnia 2015 roku oraz zwolnienia go z obowiązku zwrotu pobranego za ten dzień świadczenia wraz z odsetkami, wniósł organ rentowy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014r. poz. 159 ze zm.), poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia pomimo posiadania innego tytułu ubezpieczenia chorobowego.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że nie jest istotne, czy umowa w dniu 20 kwietnia 2015 roku była faktycznie wykonywana i czy z tego tytułu było wypłacone wynagrodzenie, ponieważ problem sporu sprowadza się do tego, że przesłanką odmowy prawa do zasiłku chorobowego jest samo posiadanie tytułu do ubezpieczenia chorobowego (z tytułu nawiązania stosunku pracy). Wnioskodawca z powyższym dniem podjął działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo ubezpieczeniem chorobowym i został także zgłoszony do pracowniczych ubezpieczeń społecznych.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej i oddalenie w tym zakresie odwołania od decyzji z dnia 22 czerwca 2015 roku.

W dniu 3 czerwca 2016 roku wnioskodawca złożył odpowiedź na apelację wnosząc o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja, jako bezzasadna, podlega oddaleniu.

Wyrok Sądu Rejonowego w zaskarżonej części jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylecia.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz. U. z 2014 roku, poz. 159) zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Oznacza to, że przyczyną wyłączającą prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia jest kontynuowanie lub podjęcie działalności zarobkowej, ale tylko takiej działalności zarobkowej, która stanowi tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym. W związku z tym, jeżeli po ustaniu tytułu ubezpieczenia dojdzie do kontynuowania lub podjęcia działalności zarobkowej, to - zależnie od jej rodzaju - stanowi to tytuł do objęcia ubezpieczeniem chorobowym. Wówczas zdarzenie ubezpieczeniowe (zachorowanie) będzie już pozostawać w związku z nowym tytułem ubezpieczenia, a prawo do zasiłku przewidzianego w art. 7 ustawy zasiłkowej, jako "słabsze" od prawa do innych świadczeń, mających tytuł zakotwiczony w ubezpieczeniu, odpadnie wobec braku potrzeby wprowadzenia tej szczególnej ochrony (por. uchwała SN z dnia 30 sierpnia 2001 roku, III ZP 11/01, OSNP 2002, nr 1, poz. 18; Biul. SN 2001, nr 8, s. 3; OSNP-wkł. 2001, nr 20, poz. 2, Prok. i Pr. 2002, nr 1, s.

44; Wokanda 2002, nr 2, s. 17; OSP 2002, z. 12, poz. 151). W tej sytuacji nie ma wątpliwości, iż wypłata zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia byłaby sprzeczna z ratio legis wskazanej regulacji prawnej, która sprowadza się do dostarczenia środków utrzymania byłemu ubezpieczonemu, który z powodu ustania pracy zarobkowej traci dotychczasowe dochody, a któremu choroba przeszkodziła w znalezieniu i podjęciu nowej pracy zarobkowej, a tym samym nowego źródła dochodów. Zatem prawo do zasiłku jest wyłączone, gdy osoba niezdolna do pracy ma inne źródło dochodu.

Spór w niniejszej sprawie, na etapie postępowania apelacyjnego, dotyczył prawa do zasiłku chorobowego za dzień 20 kwietnia 2015 roku. Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia zagadnienia, czy wnioskodawca w okresie niezdolności do pracy, a konkretnie w dniu 20 kwietnia 2015 roku podjął zatrudnienie u nowego pracodawcy, w związku z czym w myśl art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. 2014 roku, poz. 159) utracił prawo do zasiłku chorobowego za ten dzień niezdolności do pracy.

Celem wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd I instancji przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe. Dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o które wysnuł trafne wnioski. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd dokonuje oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia z 11 lipca 2002 roku, IV CKN 1218/00, LEX nr 80266). Ramy swobodnej oceny dowodów są zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnym poziomem świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak też Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach, np. z dnia 19 czerwca 2001 roku, II UKN 423/00, OSNP 2003/5/137).

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Natomiast zarzut dowolnego i fragmentarycznego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji, i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem, których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy, a ponadto podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania sądu pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia.

W rozpoznawanej sprawie - wbrew twierdzeniom apelacji - brak jest jednak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż wnioskodawca z dniem 20 kwietnia 2015 roku podjął działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo ubezpieczeniem chorobowym. Jak słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji w żaden sposób nie potwierdziło tej okoliczności postępowanie dowodowe, a w szczególności wyjaśnienia samego ubezpieczonego oraz zeznania świadków. Nie ma żadnych wątpliwości, że organ rentowy jest ograniczony, jeśli chodzi o zakres dowodzenia tzn. nie miał obowiązku ustalania czy faktycznie wnioskodawca podjął zatrudnienie i świadczył pracę, skoro z przedłożonych dokumentów wynika, że umowa o pracę została zawarta, a pracodawca zgłosił pracownika do ubezpieczeń społecznych. Zatem podstawą do wydania przez organ rentowy zaskarżonej decyzji była w tej sytuacji załączona dokumentacja i pozyskane informacje o nawiązaniu przez wnioskodawcę w dniu 20 kwietnia 2015 roku stosunku pracy z nowym pracodawcą. Jednak powyższe ograniczenie nie było wiążące dla Sądu, który ma pełną swobodę dowodową w zakresie czynienia – na wniosek stron - ustaleń niezbędnych do oceny prawidłowości decyzji organu rentowego. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Dlatego też Sąd – na wniosek P. S. - dopuścił dowód z zeznań świadków oraz dokumentów celem ustalenia czy wnioskodawca w dniu 20 kwietnia 2015 roku faktycznie podjął pracę i ją wykonywał na rzecz nowego pracodawcy. Sąd Rejonowy przyjmując, jako w pełni przekonujące zeznania świadka K. G., M. S.

uznał, że w rzeczywistości wnioskodawca – pomimo błędnego zapisu umowy o pracę – żadnych czynności w dniu 20 kwietnia 2015 roku nie wykonywał, a nadto nie podjął zatrudnienia od tego dnia. Faktycznie do zawarcia umowy o pracę doszło dopiero w dniu 21 kwietnia 2015 roku, a jedynie pracodawca, mając przygotowane dokumenty, nie widział potrzeby ich skorygowania, pomimo zgłaszanych przez wnioskodawcę bezpośredniej przełożonej, nieprawidłowości w zakresie daty rozpoczęcia pracy. Zaznaczyć należy, że zeznania świadka K. G. - koleżanki skarżącego czy też M. S. - brata wnioskodawcy – wbrew zarzutom apelacji – zasługiwały na uwzględnienie. Sama okoliczność, iż były to osoby bliskie dla wnioskodawcy nie mogła wskazywanych dowodów dyskwalifikować. Zeznania wskazanych osób znalazły potwierdzenie nie tylko w wyjaśnieniach wnioskodawcy, ale także w załączonej do sprawy dokumentacji. Ponadto P. S. w sposób logiczny wyjaśnił dlaczego podpisał umowę o pracę, pomimo, że na wskazanym dokumencie widniała nadal data 20 kwietnia 2015 roku. Natomiast zeznania świadka E. J., przełożonej wnioskodawcy, o podjęciu przez niego pracy na rzecz (...) Spółki z o.o. Spółki Komandytowej w K. od dnia 20 kwietnia 2015 roku nie zasługiwały na uwzględnienie, ponieważ nie korelowały z pozostałym materiałem dowodnym między innymi z przedstawionymi mailami. Sąd Rejonowy w sposób logiczny wyjaśnił dlaczego zeznania tego świadka nie zasługiwały na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że nie doszło do naruszenia przez Sąd I instancji ani przepisów prawa procesowego ani prawa materialnego. Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oraz dokonana ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego była prawidłowa. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy, badając poprawność zaskarżonej decyzji dokonał prawidłowej interpretacji przepisów ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Rozumowanie Sądu pierwszej instancji było logiczne i spójne, a poczynione ustalenia i wysnute wnioski w pełni poprawne i rzetelne. Z tych też względów brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

W konsekwencji Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k. p. c. oddalił apelację organu rentowego jako bezzasadną.

Przewodniczący: Sędziowie: